

1851

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

CHARLES PÉGUY: PREDDVERJE SKRIVNOSTI DRUGE KREPOSTI

Avtorjev življenjepis

Peguyevo kratko življenje se je začelo 7. januarja 1873 v Orleansu. Rojen je bil v revni družini. Oče, ki se je vrnil iz francosko-pruske vojne 1870–71 bolan, je nekaj mesecev po prihodu domov umrl, tako da je Charles živel z nepismeno mamo in babico; mama je pletla stole, babica je bila kravja pastirica. Oktobra 1893 se je vpisal v kolegij Louis-le-Grand, kjer je bil deležen klasične izobrazbe. Naslednje leto je bil sprejet na zaželeno visoko šolo, kjer je študiral filozofijo; med drugimi sta bila njegova profesorja Henri Bergson (nanj je zelo vplival in ga je tudi sam izjemno cenil) in Romain Rolland (ta je pozneje o svojem učencu in prijatelju napisal obsežno biografijo ter je v svoj dnevnik leta 1912 zapisal: »Po Peguyu ne morem več brati ničesar; vse ostalo je literatura ... Kako največji izmed sodobnikov po njem zvenijo votlo ...«). Leta 1896 je diplomiral, vendar se mu je ponesrečila *agrégation*, ki bi mu omogočila akademsko kariero. V Parizu je blizu Sorbone s pomočjo ženine dote odprl knjigarno.

Peguy se je od krščanstva odvrnil že v zgodnji mladosti, predvsem zaradi dogme o večnosti pekla; pozneje ga je politično zrevoltiralo paktiranje cerkvene hierarhije in katoliških množic s sovražniki Republike in socializma, nesveta aliansa, ki je kulminirala v aferi Dreyfus. Leta 1908 pa se je spreobrnil. Sam besede *conversion* ni maral, ker je čutil, da bi pripisovala prevelik pomen njegovi individualni poti, hkrati »minimalizirala metamorfozo in pretiravala s spremembo«.

Ob izbruhu vojne leta 1914 je bil mobiliziran kot poročnik regimenta pehote; padel je 5. septembra, na predvečer bitke pri Marni v mestecu Villeroy.

Prevajalčev življenjepis

Gorazd Kocijančič je sodeloval pri nastanku slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (1996); poleg tega je prevedel in komentiral Platonov opus (Celjska Mohorjeva, 2004) in za ta prevod leta 2005 prejel Sovretovo nagrado. V letu 2012 so pod njegovo uredniško taktirko izšli tudi *Fragmenti predsokratikov*. Napisal je štiri pesniške zbirke: *Tvoja imena* (2000), *Trideset stopnic in naju ni* (2005), *Certamen spirituale* (2008) in *Primož Trubar zapušča Ljubljano* (2012) — ter vrsto zbirk esejev: *Posredovanja* (1996), *Tistim zunaj: Eksotični zapisi 1990–2003* (2004, Rožančeva nagrada) in *Razbitje: Sedem radikalnih esejev* (2009). Njegova dela so prevedena v angleščino, češčino, italijanščino, ruščino in srbsčino.